

1999 hade Borrby IF fått en ny spelande tränare i form av Jens Isaksson. Bengt "Mac" Håkansson var hjälptränare och det gav resultat under vårsäsongen då laget toppade tabellen. Dålig inställning och problem med skador ledde till att endast tre matcher vanns på hösten. Tyvärr fortsatte det på den inslagna vägen säsongen 2000. Utan Bengt "Mac" och utan nyckelspelarna Mårten "Gåsen" Andersson (spelade i Smedstorp) och Mattias "Gurra" Nilsson (sabbatsår för att läka kroppen) togs endast 4 poäng i div 6. Hur startar man då om efter en så identitetslös säsong? Jo man satsar på Lars Blixt som spelande tränare. Det blev division 5 inom två år, fem framgångsrika säsonger i division 5 och två gånger semifinal i YA-cupen.

Visst var Lars en väldigt bra spelare, men en spelare gör som bekant inget lag. Så man måste ställa sig frågan: vad förändrades?

Borrby IF 4 poäng i div 6 2000, viljelöst och utan identitet klart för div 7. Kanske det inte låter så lockande, men Lars Blixt gjorde en annan bedömning, kunde han bara locka de rutinerade rävarna att köra några år till skulle det snart komma en gyllene generation underifrån. Sen fanns det ju redan en bra grundstomme till en trupp där många spelat flera säsonger i A-laget. Lägg till att Lars räknade med att locka in någon duktig spelare utifrån. Det man måste ha i åtanke var att fotbollen var helt annorlunda på den tiden, det lag Lars tog över bestod av spelare som var uppvuxna eller bodde i Borrby.

Ryggraden

Rävarna som var nyckeln hette Jonas, Mattias och Mårten. Jonas "Bempa" Månsson var fortfarande spelare i BIF och höll fortfarande klass men var i en omgivning som inte matchade hans talang. Mattias "Gurra" Nilsson, väldigt bekväm men den kanske störste talangen av dem alla, hade lagt skorna på hyllan. Mårten Andersson, med en fantastisk vänsterfot och en oerhörd vilja, hade lämnat för spel i Smedstorp och övervägde en flytt till Tomelilla. Dessa tre kom tillsammans med Lars att bli stommen i A-laget 2001 när BIF firade 75 år.

En gyllene generation

Den gyllene generationen som skulle se till att BIF på sikt skulle bli ett av de bättre lagen på Österlen bestod av flera stora kullar med mängder av talangfulla spelare. Det var så det kunde blivit, men rörligheten på spelare gjorde att många av dessa lovande ungdomar inte kom att spela matcher för BIF efter att de fyllt 25. Här kan man rabbla hur många spelare som helst, men jag tar mig friheten att välja ut några få. Jim Nylander mångårig skyttekung i Brantevik (senare Österlen med bl.a. en säsong i div 2). Joakim Nilsson mångårig skyttekung i Liga 06 (även om de inte tog sig upp till div 5 förrän 2008). Christian Ingemansson måste också nämnas då han slog sig in på Tomelillas mittfält när de låg i div 3. Emil

Från Borrby till Europa

Lars Blixt hade lämnat BIF när laget var fast förankrat i div 6 (dåvarande lägsta divisionen). Han öste in mål under sina två år i Tomelilla innan han värvades av Trelleborgs FF året innan de tog klivit upp i allsvenskan.

I TFF hade han Tom Prahl som tränare, en av Sveriges bästa tränare på att få ut det mesta ur sin trupp. Under åren där tog man två fjärdeplaceringar i allsvenskan, en av dem ledde till spel i UEFA cupen. Nog ekade det över hela Europa när man slog ut Blackburn, den säsongen man kom att vinna Premier League med spelare som Colin Hendry, Chris Sutton och framförallt Alan Shearer. Omgången efter stred man tappert mot Lazio och föll med totalt 0-1 efter sent mål i returen, den italienska ligan var då Europas bästa.

Efter en skada tog han beslutet att varva ner för spel i IFK Simrishamn i div 3. Det var här Lars gjorde sina första år som tränare.

Som spelare han en snabb ytter med en suverän vänsterfot och som viktigaste egenskap en oerhörd vilja att vinna. Han hatade att förlora i alla lägen.

Ottersten som kom att göra några säsonger som försvarare i Brantevik. Elias "Elle" Johansson var otroligt lovande som ung och var med under alla dessa år, men han blev kort därefter tvungen att sluta spela pga av en ryggskada. Att de allra bästa spelarna söker sig uppåt i seriesystemet är enbart positivt och något man måste uppmuntra. Det är självklart en helt annan värld där man inte längre bor kvar hela livet innanför 50-skyltarna och en förening kan inte leva kvar i det förgångna.

Inställningen

Truppen bestod till största del av spelare som sett upp till Lars när han spelat i Tomelilla och Trelleborg, det är första och enda gången vi hade en tränare man kunnat följa på sportnytt.

Inställning var Lars kanske största tillgång som spelare och som spelande tränare visade han hur viktigt detta var. De rutinerade kuggarna visade direkt att de var beredda att satsa på riktigt, på ett sätt de aldrig gjort förr. Vi som var yngre gjorde bara som de visade oss. När de äldre blev ännu äldre kom det flera stycken underifrån som tog över och visade vägen för nya och yngre spelare.

Försvarsspelet

Precis som alla andra lag i de lägre divisionerna spelade vi man-man försvar, men det ändrade Lars på direkt. Under sina år i allsvenska Trelleborgs FF hade han lärt sig zonspel av Tom Prah. Att vi ramlat ner i sjuan såg Lars som en möjlighet för att direkt gå över till zonspel. Han räknade med att det skulle bli en ettårig sejour även om försvarsspelet inte funkade till 100%.

Med åren kom försvarsspelet att bli bättre och bättre, det fanns en kontinuitet som gjorde att alla lärde sig hur man skulle agera. Det kom att bli grunden som vi alltid kunde luta oss tillbaka mot även om vi mötte på pappret överlägsna motståndare.

Träningarna

De första åren blev det väldigt mycket nöjande av zonspel, även med teoretiska genomgångar.

Vi tränade väldigt hårt hela säsongerna, men försäsongerna var nästan omänskliga. Men som nämnts ovan ställde spelarna upp på detta, även om det gjorde ont där och då.

Det var alltid viktigt att vinna, det var aldrig tal om att man skulle ut och lacha på träningarna. Varje moment, varje en mot en situation, varje närkamp, varje skottövning, varje löpning, ja allt skulle vinnas!

Under alla åren kom träningsfliten att vara på topp, främst under uppbyggnadssäsongerna. Detta gällde i princip hela truppen, så att vara 20 man på en träning var ingen ovanlighet. Jag minns att vi ibland blev för många för att få till ett bra spel med två lag på B-planen, vi blev tvungna att köra med avbytare.

B-laget

Under några års tid hade vi kanske BIFs bästa reservlag genom tiderna, det var ju här de yngre talangfulla spelarna kom att slussas in. Det fanns en oerhörd bredd i truppen så det var verkligen ett rent B-lag.

Viktiga ingredienser var lagledaren Henrik Karlsson som passade perfekt i rollen, som sin förlängda arm hade han veteranen Mats "Bella" Bengtsson som var ledare på planen. B-laget som sig bör alltid roligt att spela i, men när domaren blåste igång matchen var det fullt fokus - för vi hade ju en match att vinna.

Vi lyckades klättra upp till div 2 för reservlag (vi började i div 4 den lägsta serien). Att avancera till div 2 innebar långa och tuffa bortamatcher där närmsta bortamatchen spelades i Tomelilla. Det blev bara en säsong i div 2, motivationen fanns inte att lägga hela dagar för en bortamatch vilket gav resultat på planen.

Resterande säsonger med Lars blev det div 3, men utan att glänsa så som de första åren. Egentligen tror jag att truppen var minst lika bra, men utan Henke och Bella blev det svårare att få till den rätta inställningen till b-laget. Dessutom blev det med åren fler och fler spelare som kom utifrån och som inte var lika sugna att ta sig till Borrby för att spela b-lagsmatch klockan 11 en söndag.

Matchcoachen

När det var dags för match kunde man aldrig vara riktigt säker på vilken startelvan skulle bli. Många gånger blev man förvånad hur laguttagningen gjorts, men väldigt sällan blev resultatet dåligt. Lars lyckades jämnt och ständigt starta med rätt spelare och på rätt positioner. I ärlighetens namn var det ganska frustrerande ibland då man räknat med att få spela men blev satt på bänken, men gång på gång visade det sig bli rätt.

En annan ingrediens som man bör ta upp är Lars förmåga att se när man måste ändra något på planen.

Mot div 5

Målsättningen var solklar, inom två säsonger skulle BIF vara klart för div 5. Så blev det också! 2001 var vi det enda obesegrade laget i Skåne, de hårdaste duellerna (i dubbel bemärkelse) var de mot IF Ale.

2002 blev det trots en lysande säsong "bara" kval till div 5. Dubbelmöte mot Malmö United var hindret som bara skulle passeras. Ett något brandskattat lag spelade 1-1 hemma, men två veckor senare var samtliga spelare tillgängliga. Det blev en enorm kross där Elles individuella prestation vid 1-0 bara var början, matchen slutade med hela 4-1. Som en fin avrundning på en lyckad säsong hölls en fest som på förhand hade kallats hyllningsbankett, och nog blev det så alla gånger. Individuella foton delades ut till samtliga spelare och det delades ut t-shirtar med BIF-loggan och texten: "div 5".

Bäst i kommunen

2003 var BIF kommunens bästa lag, A-laget knep en 3:e plats i div 5 och fick därmed kvala upp till 4:an. Vägen till 4:an var en match mot Stavsten (från div 5) borta och om den matchen vanns dubbelmöte med Södra Sandby (från div 4). I första halvlek mot Stavsten tog man ledningen med 1-0 och efter det prickade Jonas Månsson stolpen, men det hjälpte föga då hemmalaget vände till 2-1 i andra halvlek. Stavsten med flera gamla TFF-kompisar till Lars Blixt i laget vann sen den påföljande matchen och tog klivet upp till div 4.

IFK Simrishamn var inte längre kommunens bästa lag trots att man abonnerat på den titeln i årtionden. Säsongen efter kom Brantevik att överta titeln - en titel de inte släppt sen dess (även om de bytt namn till Österlens FF) och i skrivande stund är de klara för div 2 vilket är bäst i hela Ystads Allehandas upptagningsområde (Simrishamns, Tomelillas, Ystads, Sjöbos och Skurups kommuner).

Reservlaget gjorde som sagt också en lysande säsong med serieseger i div 3.

Generationsväxlingen

Laget som började om i div 7 2001 byggdes kring de rutinerade spelarna Jonas M, Mårten A och Mattias N samt Lars själv. Ingen av dessa var kvar som spelare när Lars gjorde sista säsongen som tränare 2007 (även om Mårten representerade A-laget så sent som 2006).

Visst hade det kommit in nytt blod utifrån, men det var ju de unga spelarna som blev mer rutinerade och tog ledande roller. Självklarast av alla var kanske Fredrik Olsson som var lagkapten och kunde spela överallt. Christian Ingemansson kunde med sina kvicka steg ta sig runt sin ytterback varje gång. Martin Linden var tung och löpstark ute till höger. Rolf Johansson gjorde comeback och blev något av en supersub. Frank Olsson var bra som backupspelare och ingen man ville möta ens på träningen. Fredrik Bengtsson var aldrig någon slitvarg men hans perfekta hörnor och frisparkar gav honom förmodligen flest assist sett över alla åren i femman. Christian Carlsson som alltid varit vältränad och stark i närkamperna hade kommit tillbaka efter några år som pojklagsspelare i YIF.

Bosman

Jean-Marc Bosman som inte lyckats komma överens om ett nytt kontrakt med sin klubb (RFC Liege i Belgiska andraligan) som i sin tur krävde en enligt honom orimligt hög övergångssumma. Efter en massa juridiskt processande kom en EU-dom på att han skulle vara fri att gå utan övergångssumma.

Denna dom kom att förändra förutsättningarna för många klubbar på Österlen och är den enskilt största orsaken till rörligheten bland spelare i de lägre divisionerna. Som en konsekvens av detta lider fotbollen i dessa kretsar av bristande kontinuitet vilket i sin tur gjort att kvalitén blivit sämre. Under frimånaden är det fritt för spelare utan kontrakt att byta klubb, för att räknas som kontrakt måste det utgå ett ganska fett arvode som aldrig varit aktuellt i BIF.

Under åren med Lars som tränare tappade vi förvisso några unga lovande spelare, men nog var det så att BIF var en relativt attraktiv klubb att komma till under dessa åren.

Ungdomar som varit ute och vänt kunde utan några problem komma hem igen när de var mogna för seniorspel. Peter Jönsson som egentligen var för bra för att komma hem och spela gjorde korta gästspel efter sin tid i YIF när han utbildade sig.

Det kom spelare med viss anknytning till BIF och människorna där Roger "Mac" Håkansson (son till gamle BIF:aren Bengt), Johan "Bagaren" Svensson (son till gamle BIF:aren Per-Olof), Viktor Prah (brorson till Lars gamle tränare i TFF) och Jim Muzzini (kom för att bilda tungt anfallspar med barndomsvännen Elias Johansson).

Det kom också spelare som inte hade den starka anknytningen som lämnade avtryck, då tänker jag främst på Conny Nielsen, Alexander Kronström och David Östberg.

Lagledarna

Det var ett antal lagledare under dessa åren, gamla spelare som Mats "Bella" Bengtsson, Jonas "Mygган" Gustafsson, Mattias "Gurra" Nilsson och Ingemar "Smen" Olsson. Den ende som inte representerat BIFs A-lag var fantastiske Ulf Lindell.

I reservlaget fanns det också flera olika lagledare, Henke Karlsson, Kent Olofsson, Ingemar Jönsson och Olof Persson.

Stabilt i div 5

Med den kontinuitet vi hade blev vi ett stabilt div 5 lag. Vi var väl samspelade och spela tajt i defensiven, det var inte ofta vi åkte på storförluster.

Av någon anledning blev vi starkare ju längre vi kom på säsongen, vi tog alltid fler poäng på hösten än på våren. Man kan bara spekulera i andledningarna. Kanske var vi nertränade de första matcherna. Kanske var det bredden på truppen som spelade in när andra lag inte klarade av skador och avstängningar lika bra som oss.

Vårt spel förändrades med tiden och mot i slutet av denna period hade vi mer fart och uthållighet än tyngd i närkamperna.

Målvakterna

Endast på denna posten var det svårt med kontinuiteten, kanske var det vad som saknades för att BIF skulle bli mer än ett stabilt div 5 lag under denna eran.

Henke Salmi var den kortväxte talangen som sprudlade av energi som stod i början, men när Niklas Söderström valde att återuppta karriären och satsade blev han det givna förstavalet. Conny Nielsen måste nämnas just för att han fanns med under många år och gjorde inspirerade inlägg i A-laget, men tyvärr satsade han inte tillräckligt för att bli den givne ettan.

2006 var året det allt skulle bli rätt, Thomas Kozma värvades in med stora förhoppningar. Men han kom aldrig riktigt in i det innan han åkte på en knäskada i slutet av vårsäsongen, denna skada satte tyvärr stopp för karriären. Vid denna tidpunkten fanns det bara en målvakt till i klubben och det var Nielsen som fick stå merparten av de resterande matcherna, utan att överdriva kan man säga att det gick bra för med Nielsen i mål förlorade vi inte en match. När det var match och Conny var burväktare kände man sig lugn, för man visste att det alltid löste sig.

YA-cupen

Två gånger om tog BIF sig till semifinal i YA-cupen, 2004 och 2005.

2004 spelade man kvartsfinal mot Tomelilla. Vid ställningen 1-1 med mindre än minuten kvar får Ulf Billgren fram bollen till Jonas Månsson på högerkanten (vad han nu gjorde där). Där och då visste jag att det skulle bli mål, men jag hade ingen aning om hur. Det kom efter ett lågt inspel på borte stolpen där Lars Blixt kunde trycka in 2-1 till BIF. I semifinalen blev dock Ystads IF med bland annat nämnde Peter Jönsson ett nummer för stort.

Men det skulle komma mer. 2005 spelade man semifinal mot IFK Simrishamn med Johannes Hopf i mål, 1-1 efter 90 minuter på en regntung plan och förlust på straffar.

Matcher jag minns

Veberöd som var seriens bästa lag 2003 kom till Borrby för att möta ett sargat lag, om jag minns rätt hade vi 5-6 spelare borta från startelvan. Taktiken var solklar, defensiv i första hand. Det blev krig i 90 mållösa minuter, krig är ju som bekant inte vackra men det blev åtminstone en poäng.

Efter en mager poängskörd under vårsäsongen 2006 var vi pressade när vi i början av september tog emot lokalkonkurrenten Skillinge hemma i Borrby. Det blev en överkörning med hela 6-1. 6-1 i derbyt mot Skillinge var det nog ingen som ens vågat drömma om. De som var på plats minns säkert Franks mål från död vinkel.

År 2006 hade BW90 varit ofina nog att spela ut oss med hela 6-1 i Borrby och kunde vid vinst säkra seriesegern hemma i Bjärsjölagård. De var uppenbarligen seriens bästa lag den säsongen, men fick erfara att BIF var betydligt svårare att möta på hösten. Efter 90 minuter stod BIF som segrare efter nickmål av en knästående Fredrik Olsson.

Vanstad borta var något av en mardrömsmatch, så länge jag kan minnas har BIF haft svårt där. Säsongen 2007 var de ett bottenlag och vi ett stabilt lag, efter 0-0 i paus gör de två snabba mål. Läget hade varit svårt nog utan att ha den ryggsäck det faktiskt innebär att man känner till hur det brukar vara där. Vi reducerar, kvitterar och i matchens slutskede krigar Elle in 3-2 med något som skulle kunna liknas vid en glidackling - ja, matchen spelades på hösten.

Annat jag minns

När möter IFK Simrishamn med en på pappret meriterad spelare (som vi inte behöver namnge här) hamnar denne i en axel-mot-axel duell med Elle. Motståndaren som hade fallit till marken vädjade till domaren om att det måste varit frispark eftersom han menade att Elle använt armarna på ett ojust sätt för annars skulle han inte ramlat. Det han glömde bort i sin upphetsning var att Elle även pysslade med styrketräning och han vägde över 100 kg...ja, då kan vem som helst få tufft i sådana dueller.

Träningslägret i Venedig, bra väder, härlig grupp och fantastisk mat. Åkturen i gondolen var inte dålig den heller.

Ingemanssons match ute i Sövestad 2007 när han kommer runt på sin vänsterkant varje gång.

Efter sommaruppehållet blev man alltid lika överraskad när Lars tyckte att det var en bra idé att göra 20 snabba löpningar över A-planen trots att det var strålande solsken. Förvåning och irritation rådde, men det var ju bara att springa.

Kvalitén på grusplanen i Löderup, det var inte helt ovanligt med tjock is på sina ställen som gjorde det omöjligt att använda dessa delar till annat än löpövningar.

Stefan Anderssons mål mot Hammenhög hemma i Borrby, han sätter press på målvakten som rusar ut ur sitt straffområde för att rensa bort bollen. Målvakten skjuter bollen rakt på Stefans ben så att bollen går i en båge tillbaka in i mål.

De tuffa duellerna på träningarna mellan gamle Jonas Månsson och hans efterträdare som ledare på mitten Fredrik Olsson. När det var match hade Jonas som en tradition alltid en urtvättad t-shirt med hårdrocksmotiv och avklippta ärmar under matchtröjan, jag minns också att Jonas överlämnade den till sin efterträdare när han la skorna på hyllan.

Roger Macs motlegg innan han får bollen perfekt framför fötterna så att han kan göra mål hemma mot Brösarp. Försvaren lyckades skjuta rakt på en framrusande Roger som via smalbenet alternativt knäskålen dämpade bollen så att han fick ett perfekt skottläge utanför 16-meters. Att få med sig bollen i denna typ av situationer är Rogers superkraft.

Slutet

Allt gott har ett slut, så även denna historien. Lars deklarerade tidigt att han inte ville fortsätta träna BIF, efter sju år ville han lämna över staffetpinnen till någon annan. Här misslyckades BIF att presentera en tränare i tid och när han väl presenterades hade truppens spelare försvunnit till alla möjliga divisioner i seriesystemet.

I truppen hade det funnits många duktiga spelare och i väntan på att BIF skulle presentera en ny tränare blev det lättare för andra klubbar att locka dessa till sig, under frimånaden slaktades truppen när nästan ett helt div 5 lag försvann. Några nya namn kom in och några ungdomar fick ta större ansvar, men inte med samma kvalité som de som lämnat. Kanske det värsta var ändå att viljan som man visat tidigare år var som bortblåst hos större delar av truppen. Som tidigare sagts, de yngre gör ju bara som de äldre visar, och när många av de spelare som varit lagets ryggrad lämnade blev det för tungt och många hade tappat tron redan innan premiären.

Fritt fall! Eftersom Per-Arne "Skalman" Modig och Andreas Persson inte kunde trolla tog vi 0 poäng på vårsäsongen, att Per Dahlman kom in efter halva serien hjälpte inte. När man summerade säsongen 2008 hade A- och B-lag tagit 0 poäng, enda vinsten i något som kan liknas vid en tävlingsmatch kom mot Smedstorp i Glemmingecupen. Det finns få föreningar med ett så uselt år, tungt för de som spelade och för de som tittade på.

Sen blev det inte bättre när YA:s Jan Ohlsson slog in den öppna dörren och en bra bit in på säsongen gick igenom landets samtliga division 5 serier och skrev en artikel med rubriken "sämst i Sverige" trots att det fanns två divisioner under. Har man passerat 30 spelar den typen av påhopp mindre roll, men jag är inte övertygad att det var så för de ynglingar som för första säsongen blev bofasta i A-laget.

En av många spelare som förvandlades till vinnare under åren 2001-2007. En av de som kom att visa vägen för yngre och nya spelare. Med feedback från Fredrik Olsson, Mats "Bella" Bengtsson och Henke Karlsson.